

Arrest

nr. 289 732 van 2 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat B. LOOS, in aanwezigheid van de voogd en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashtoun. Je bent afkomstig van het dorp Chahartoot gelegen in het district Hisarak van de provincie Nangarhar. Je bent geboren op [...] 2005. Je ging gedurende vijf jaar naar school en je volgde ongeveer drie jaar lessen in een madrassa. Daarna hielp je je familie in de landbouw.

In de tijd van jouw grootvader ontstond er een landdiscussie tussen jouw familie en W.M., een talibanleider in het dorp. Jullie families kwamen sinds toen niet goed overeen en ook de laatste jaren van jouw verblijf in Chahartoot bleef deze familieruzie gaande.

Ongeveer twee en een halve maand voor jouw vertrek uit Afghanistan kwamen er talibanleden naar jullie huis om aan je vader te vragen om één van zijn zonen voor hen te laten werken. Je vader weigerde toen. Twee of drie weken later verdween je oudste broer R.. Hoewel je vader hem zocht met de hulp van de dorpshoofden, bleef je broer spoorloos. Een maand later kwamen er opnieuw talibanleden naar jullie huis. Ze zeiden tegen je vader dat ofwel jij, ofwel je tweelingbroer A. hen moest vervoegen om de jihad te doen. Je vader reageerde niet op hun verzoek en stuurde jullie dezelfde dag nog naar jullie tante G.Z. in Zarikhel. Drie of vier dagen later kwam je vader naar het huis van je tante om te zeggen dat de taliban opnieuw thuis waren langsgesproken en naar zijn zonen hadden gevraagd. De man van je tante, genaamd Daman, regelde dan onmiddellijk jullie reis.

Je verliet Afghanistan samen met je broer A.. Jullie reisden samen via Pakistan maar jullie raakten gescheiden aan de grens met Iran. Je hebt sindsdien geen contact meer met je broer. Zelf reisde je verder naar België, waar je aankwam op 27 juli 2021. De dag nadien diende je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood of gerekruteerd te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je een kopie van je taskara neer, alsook een klaagbrief opgesteld door je vader en ondertekend door enkele dorpshoofden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht omdat de taliban je onder dwang wilden rekruteren. Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet benadrukt worden dat de wijze van rekrutering door de taliban die je aanvoert weinig waarschijnlijk is, hetgeen de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas aantast. Uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep hierop werd gedaan teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. In dit licht is het dan ook opvallend dat

je verklaart dat de taliban nooit naar de madrassa kwamen, waar je drie jaar lessen volgden (zie CGVS, p. 15). Je voegt daaraan toe dat de taliban soms naar de moskee kwamen voor de gebeden (ibid.). Op geen enkel moment spreek je over indoctrinatie of propaganda door de taliban voorafgaande aan hun rekruteringspogingen. Aan jou volstrekt onbekende talibanleden zouden immers hebben getracht jou en je broers ogenschijnlijk uit het niets te rekruteren. Wie deze talibanleden waren is geheel onduidelijk. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd, stel je dat je hun namen niet kent omdat het nieuwe gezichten waren die van een ander dorp kwamen (zie CGVS, p. 13). Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt echter slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat in dit persoonlijke geval zou worden afwijken van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat jouw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Daarenboven valt het op dat jouw verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan jou en je broers weinig consistent zijn. Er worden immers enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen jouw verschillende verklaringen. Bij de DVZ verklaarde je namelijk dat W.M., een lokale talib, een week voor jouw vertrek aan jou vader vroeg om je aan te sluiten bij de taliban (zie vragenlijst DVZ dd. 13.10.2012, punt 5). Wanneer je op het CGVS gevraagd wordt wanneer W.M. je vader aansprak, stel je dat hij niet met je vader sprak maar dat het andere, onbekende talibanleden waren die je vader aanspraken (zie CGVS, p. 13). Wanneer je op je verklaring bij de DVZ gewezen wordt, stel je dat jij daar waarschijnlijk een fout maakte of dat de tolk je daar verkeerd heeft begrepen (ibid.). Dit is nochtans geen verklaring voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Daarbij valt het op dat je tijdens jouw vrije relaas op het CGVS enkel spreekt over twee bezoeken van de taliban, namelijk één keer toen ze naar jou en je tweelingbroer kwamen vragen, en een andere keer toen jij al in het huis van je tante verbleef (zie CGVS, p. 7). Wanneer je nadien gevraagd wordt naar eerdere problemen, vermeldt je enkel de familieruzie met W.M. (zie CGVS, p. 8). Pas wanneer wordt doorgevraagd over de bezoeken van de taliban bij jullie thuis, vermeldt je nog een derde bezoek, namelijk hetgeen dat vooraf zou zijn gegaan aan de verdwijning van je oudste broer. Je verklaart over dit allereerste bezoek dat de taliban aan je vader vroegen om één van zijn zonen aan hen te geven, dat je vader weigerde, en dat daarna je oudste broer verdween (zie CGVS, p. 13). Het is opvallend dat je dit eerste bezoek door de taliban niet eerder vermeldde, en het pas zo laat toevoegt aan je verklaringen. Dergelijke inconsistenties en hiaten tussen jouw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS, en in jouw verklaringen gedurende jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de beweerde bedreigingen van de taliban.

Ook jouw verklaringen over jouw reactie op deze rekruteringspogingen zijn bedenkelijk. Zo merkt het CGVS op dat je er niet in slaagt uit te leggen wat je deed in de twee maanden tussen de verdwijning van je broer en het tweede bezoek van de taliban. Wanneer je gevraagd wordt wat je deed nadat je broer verdween, stel je enkel dat je niets deed, dat jullie thuis bleven en dat jullie gezegd werd het huis niet te verlaten (zie CGVS, p.12). Het is opvallend dat je zeer beknopte verklaringen aflegt over wat je deed in deze periode van twee maanden. Wanneer je wordt gevraagd of je dan twee maanden thuis bleef, voeg je hieraan toe dat je soms tijd spendeerde buitenshuis (ibid.). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd wat je buiten deed, stel je dat je soms naar buiten ging om een uur of een half uur rond te hangen met de andere kinderen uit het dorp (ibid.). Deze laatste verklaringen stroken niet met jouw verklaring dat je twee maanden thuis bleef. Bovendien valt jouw gedrag gedurende deze periode niet te rijmen met het gedrag van iemand wiens broer net werd ontvoerd in of vlakbij het dorp. Je verklaringen over jouw tijdsbesteding gedurende de periode na de ontvoering van je broer doen verder afbreuk aan je geloofwaardigheid over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot je vertrek.

Bovendien merkt het CGVS op dat je opvallend weinig kan vertellen over de verdwijning van je broer en de reactie van je familie. Uit jezelf vertel je enkel dat je broer op het platteland verdween en dat je vader twee maanden naar hem zocht (zie CGVS, p. 7). Wanneer je bijkomende vragen worden gesteld over de dag van zijn verdwijning, valt het op dat je verklaringen verward en beknopt zijn. Zo stel je eerst dat hij op het einde van de dag het huis verliet en niet meer terugkwam (zie CGVS, p. 11). Even later stel je dan weer dat hij om zeven uur 's ochtends het huis verliet na zijn ontbijt en daarna stel je dat hij later ook thuis lunch had en dan vertrok (ibid.).

Er kan nochtans worden verwacht dat je weet wanneer je broer ongeveer het huis verliet die dag en wanneer je hem voor het laatst zag, vermits je verklaart dat je zelf die dag thuis aan het spelen was met

je jongere broers (ibid.). Dat je verklaringen hierover zo verward zijn, doet twifelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte wordt ook vastgesteld dat jouw kennis over het grondconflict waarin jouw familie en de talibangezinde familie van W.M. verwickeld waren, zodanig beperkt en algemeen van aard is dat er ernstige twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid ervan. Je stelt dat deze oude familieruzie over land ging en dat deze andere familie jullie niet graag had (zie CGVS, p. 10). Gevraagd waarover deze ruzie ging en wat er gebeurde, kom je echter niet verder dan te stellen dat de ruzie begon in de tijd van je grootvader en dat je niet weet waarover het ging (ibid.). Je beaamt dat deze ruzie nog steeds gaande was tijdens de laatste jaren van je verblijf in Afghanistan. Wanneer je bevraagd wordt over de oorzaak en het verloop van deze ruzie, kom je niet verder dan te stellen dat ze jullie niet graag hadden en dat er niets gebeurde, maar dat ze wel aan de taliban vroegen om jullie te bespioneren (ibid.). Wanneer je vervolgens gevraagd wordt te vertellen over de reden van de spionage, stel je opnieuw dat ze jullie niet mochten en dat ze wilden dat jullie het gebied verlieten (ibid.). Hiernaar gevraagd, blijkt dat je niet weet waarom ze jullie niet mochten (zie CGVS, p. 11). Wanneer je herhaaldelijk verder wordt gevraagd over het verloop van deze ruzie, kan je hierover geen duiding geven. Je blijft slechts herhalen dat je niet weet waarover het ging, dat je enkel weet dat het over land ging (ibid.). Ook wanneer je wordt gevraagd wat die ruzie inhield en wat je hiervan merkte, stel je enkel dat je niets merkte omdat jullie kinderen waren (ibid.). Dat je niets weet over het ontstaan van deze familieruzie en dat je bovendien niets kan vertellen over het verloop of de invloed van deze ruzie op jouw familie, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over deze ruzie, die volgens jou aan de oorzaak lag van jullie problemen met de taliban. Hierdoor verliezen ook jouw persoonlijke problemen die het gevolg waren van deze ruzie verder aan geloofwaardigheid.

Gelet op al het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan de door jou aangehaalde problemen met de taliban. De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend.

De door jou neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De kopie van jouw taskara kan hoogstens je nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Wat de klaagbrief betreft, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat je niet weet wat daar juist in staat. Wanneer dit aan je wordt gevraagd, kan je enkel zeggen dat het over de verdwijning van je broer gaat maar dat je het niet helemaal kan lezen (zie CGVS, p. 7+8). Er kan echter verwacht worden dat je meer interesse toont in deze brief en dat, als je ze niet goed kan lezen, je eventueel aan iemand zou hebben gevraagd om ze voor te lezen. Wanneer je wordt gevraagd wie deze brief heeft geschreven, weet je dat niet zeker en zeg je dat het waarschijnlijk door de dorpshoofden werd geschreven (zie CGVS, p. 7). Ook slaag je er niet in om concreet uit te leggen wat zij met deze brief deden, en stel je enkel dat ze het aan de overheid gaven (ibid.). Ook blijkt dat je niet weet wanneer deze brief geschreven werd. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd, stel je vaagweg dat het waarschijnlijk na de verdwijning van je broer was (zie CGVS, p. 9). Ook weet je niet of je toen zelf nog in Afghanistan was (ibid.). Jouw onwetendheid en ogenschijnlijke desinteresse over de inhoud en de context van de brief doet dan ook afbreuk aan jouw verklaringen hierover. Daarbij komt dat je verklaringen over de manier waarop je aan deze brief kwam, weinig aannemelijk zijn. Je verklaart dat een vriend van jouw schoonbroer naar Afghanistan ging en deze documenten voor je meebracht (zie CGVS, p. 7). Wanneer gevraagd wordt naar deze persoon, kan je hier geen informatie over geven. Je kent noch zijn naam, noch weet je waar hij precies vandaan komt (zie CGVS, p. 9). Wel weet je dat hij niet van je dorp is (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd of hij speciaal naar jouw dorp ging voor deze documenten, stel je van waarschijnlijk wel en ga je daar niet verder op in (ibid.). Deze vage verklaringen doen verder afbreuk aan de authenticiteit van deze brief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 24 en 47 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Vooraf betoogt verzoeker dat, gelet op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is, zijn hoger belang als kind ook gewaarborgd dient te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het hoger belang van het kind in de asielprocedure en verwijst dienaangaande uitgebreid naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie.

In een eerste onderdeel houdt verzoeker een betoog inzake zijn vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het Westen.

Verzoeker lijst vooreerst een aantal “essentiële rechtsvragen” op waarop de asielinstanties een concreet antwoord moeten formuleren.

Vervolgens wijst verzoeker op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek en geeft hij een algemene en theoretische uiteenzetting inzake de samenwerkingsplicht. Vervolgens betoogt hij concreet als volgt:

“Verwerende partij faalt in de verplichting die op haar rust.

De samenwerkingsplicht houdt in dat verwerende partij samen met verzoeker de gekende risico’s nagaat, zo nodig uitlegt, en bespreekt met verzoeker.

Het is immers perfect aannemelijk dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico’s die hij loopt bij terugkeer. Verwerende partij is daarentegen wél op de hoogte van die risico’s.

Verwerende partij weigert dit te doen, en begrijpt het risico blijkbaar niet voor verzoeker. Het gaat, zoals we verder in dit verzoekschrift zullen zien, niet enkel om het risico voor verzoeker als verslaafde, als alcoholgebruiker, als Afghaan geboren en getogen in Pakistan, als persoon met psychische problemen, om de vraag of verzoeker daadwerkelijk is getransformeerd in een soort archetypische ‘Westerling’, de vraag is of verzoeker met argwaan zou bekeken worden bij terugkeer door de Taliban en aan onderzoek zou onderworpen worden door hen, en daarbij bvb bevraagd zou worden over zijn tijd hier in Europa, op zijn gewoontes en tradities zou gecontroleerd worden, over zijn gedachtengoed bevraagd zou worden, dat er in zijn gsm zou gekeken worden.

Van verzoeker kan niet verwacht worden nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn (geloof, staatsinrichting, man-vrouw verhouding,

traditie en 'Afghaansheid', ...), gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar was wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden. Het is om die reden dan ook de verantwoordelijkheid van de verwerende partij om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met verzoeker in kaart te brengen.

Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen. Verzoeker is immers nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd naar een door de Taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die verzoeker voor de inschatting van dit risico en het aangeven ervan nodig heeft, is kennis die hij niet heeft, maar verwerende partij als asielinstantie wél.

Verzoeker kan dan ook niet verwacht worden om daar inzicht in te hebben, maar dat neemt het risico niet weg.

Verwerende partij heeft in een dergelijke situatie de mogelijkheid het risico te onderzoeken, door verzoeker specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door verzoeker uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwaren kan zijn en welke apps, beelden, en informatie ernstige problemen kan opleveren bij onderzoek door de Taliban.

Verwerende partij is perfect op de hoogte van de enorme risico's voor personen die niet voldoen aan de verwachtingen en normen van de Taliban voor wat betreft gehoorzaamheid, kledij, houding, inhoud van elektronische informatiedragers, muziek, et cetera.

Verwerende partij schendt de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door deze risico's niet samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen."

Voorts betoogt verzoeker, onder verwijzing naar onder meer rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die verweerder heeft ingewonnen en de manier waarop deze wordt toegepast. Verzoeker wijst op een algemeen gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie omwille van de huidige situatie in Afghanistan. Tevens wijst hij op een gebrek aan informatie om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren en houdt hij een kritisch betoog ten aanzien van de gebruikte bronnen. Hij verwijst uitgebreid naar beschikbare landeninformatie en rapporten van - onder meer - de VN en EUAA, citeert uit rechtspraak van het EHRM en wijst op de recente analyse van NANSEN van 23 juni 2022 omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA.

Verzoeker meent verder dat terugkeerders uit het Westen aan vervolging of ernstige schade riskeren blootgesteld te worden. Hij verwijst dienaangaande naar rapporten van onder meer Nansen, EUAA, OSAR, de VN-Veiligheidsraad, UNHCR, Amnesty International, etc..

Vervolgens geeft verzoeker – onder verwijzing naar algemene landeninformatie afkomstig van onder meer UNHCR, HRW, EUAA, UNAMA, Danish Immigration Service, etc. – een uitgebreide toelichting inzake het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers. Verzoeker besluit dat het ook voor mensen die al zeer lang hebben geleefd in gebied waar de taliban controle uitoefent en die niet in Europa geweest zijn, bijzonder moeilijk is om zich aan de regels van de taliban te houden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijks bewind van de taliban leven. Hij voert aan dat hij het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling en foltering in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en wijst op rechtspraak van het EHRM. Daarnaast betoogt hij op omstandige wijze dat hij een risico loopt te worden vervolgd omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel omwille van een toegedichte politieke of religieuze overtuiging. Dienaangaande verwijst verzoeker andermaal uitgebreid naar talrijke landeninformatie en citeert hij uit rechtspraak van de Raad en het EHRM.

Verder verwijst verzoeker naar de precaire socio-economische situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban en citeert hij uitgebreid uit het in augustus 2022 gepubliceerde rapport van EUAA waar dit meer duiding geeft bij de huidige socio-economische situatie in Afghanistan. Hij betoogt dat deze socio-economische problemen voor terugkeerders nog zwaarder zijn, wijst op het belang van een sociaal netwerk, haalt het onderzoek van F. Stahlmann aan en besluit dat er serieuze indicaties zijn dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak en hiertegen geen enkele bescherming van de taliban zal krijgen. Inzake de concrete toepassing op zijn eigen situatie, stelt hij als volgt:

"Verwerende partij geeft aan dat in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we de parameters van EUAA toepassen:

- **de leeftijd:** Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan. Verzoeker ontvluchtte Afghanistan toen hij 15 jaar oud was en kwam op zijn 15 jaar aan in Europa, via Griekenland. Hij was net 16 jaar toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende in België in juli 2021. Bovendien vertrok hij voor de machtsovername van de Taliban en heeft hij bijgevolg nooit onder het Talibanregime geleefd.

- **Gebied van herkomst:** waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Chahartoot, district Hisarak, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen.²⁸¹

Daarbovenop komt verzoeker uit de **provincie Nangarhar**, waarbij Uw Raad reeds eerder oordeelde dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Binnen de provincie Nangarhar is verzoeker afkomstig uit het **district Hisarak**.

De BBC news bevestigt in een artikel van 2016 de lange geschiedenis aan conflicten tussen de Taliban en ISKP in verzoekers district van herkomst Hisarak. De BBC verwijst naar Hisarak als “The Afghan district stuck between IS and the Taliban”. Verder wordt vastgesteld dat de Taliban er in grote mate de controle uitoefende en de aanwezigheid van ISKP gebruikte om de lokale bevolking te terroriseren. Volgens Malik Zaraf, een van de dorpsouderen in het district, forceerde de Taliban de lokale bevolking om mannen te leveren om tegen IS te vechten.²⁸²

Bovendien bevestigt de interactieve kaart van de Institute for the Study of War (ISW) de recente hoge aanwezigheidsgraad van ISKP in regio van herkomst van verzoeker. Uit de kaart kan worden vastgesteld dat verzoekers regio zich in een ISKP Attack zone bevindt. Volgens de legende is dit een zone waar regelmatig offensieve operaties plaatsvinden (stuk 5).

Het meest recente rapport van de EUAA uit januari 2023 stelt vast dat er voor personen afkomstig uit regio's waar ISKP aanwezig is een risico bestaat op vervolging wanneer de Taliban hen percipieert als vermoedelijke ISKP-aanhangers. De provincie van herkomst van verzoeker, Nangarhar, wordt expliciet vernoemd als zulk risicogebied.

[...]

- **Conservatieve omgeving:** verzoeker komt uit een dorp uit ruraal Nangarhar. Verzoeker komt uit een district waar ISKP vanaf de beginfase voet aan de grond heeft gekregen en daar jarenlang aanwezig is geweest. De Afghan Analyst Network (een bron die ook EUAA gebruikt) bericht het volgende:

[...]

Daarnaast blijkt er ook een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.²⁸⁵ Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse ten-densen.²⁸⁶

Het Afghan Analyst Network bevestigt dat er een significante aanwezigheid van salafisten is in verzoekers provincie: [...]

Het rapport geeft aan dat de salafisten een aanzienlijk deel uitmaken van het religieuze landschap in onder meer verzoekers provincie Nangarhar, en invloed hebben in de plaatselijke gemeenschappen: [...]

Toen ISKP opkwam, hebben de meeste van deze lokale salafisten in Nangarhar zich aangesloten bij ISKP: [...]

Bovendien bevestigt het EUAA rapport van 2023 de aanwezigheid van salafisten in Nangarhar, de conflicten die zich voordoen tussen de Taliban en ISKP en het risico voor individuen afkomstig uit deze regio: [...]

Het feit dat deze salafisten zich in de ideologie van ISKP kunnen vinden, en zich onder meer in verzoekers provincie massaal bij deze terroristische organisatie hebben aangesloten, samen met het gegeven dat deze salafistische gemeenschappen in verzoekers regio geen marginaal fenomeen zijn maar invloed uitoefenen op de lokale gemeenschappen, toont het uiterst conservatieve karakter van de lokale gemeenschappen in verzoekers regio van herkomst.

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook een invloedrijke Salafistische gemeenschap woont (waar anti-Westerse overtuigingen sterk aanwezig zijn) en ISKP aanwezig is, verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant.

- **de duur van het verblijf in een westers land:** Verzoeker was 15 jaar oud toen hij uit Afghanistan vertrok rond maart 2021. Sinds zijn vertrek is hij al bijna 2 jaar in Europa. Hij kwam Europa binnen via Griekenland en in juni-juli 2021 kwam hij naar België. Doordat het grotendeels ging om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Zijn voeling met

de Afghaanse samenleving is bijgevolg eerder beperkt. Laat staan dat hij voeling zou hebben met het Afghanistan in handen van de Taliban.

-Verzoekers gewoontes in België: Verzoeker volgde vanaf zijn aankomst in België OKAN onderwijs in het schooljaar 2021-2022 aan het Atheneum in Lier. In het schooljaar 2022-2023 zet hij het OKAN onderwijs verder. Sinds kort neemt hij deel aan de opleiding BENO/VDAB. Hiermee wordt hij klaargestoomd voor een verdere opleiding en voor de Belgische arbeidsmarkt (stuk 6).

In de zomervakantie van 2022 deed hij plukwerk in de land- en tuinbouwsector in Rumst en Merksplas. Hij werd tewerkgesteld als student arbeider door WERKERS, ook bekend onder de naam Agro Services. Zij staan in voor de uitbetaling van verzoekers studentenloon (stuk 7).

Bovendien is verzoeker actief op sociale media. Hij heeft immers een TikTok, Facebook en Instagram profiel (stuk 8).

Tenslotte heeft verzoeker in België een vriendengroep opgebouwd bestaande uit zowel jongens als meisjes van verschillende nationaliteiten (stuk 9).

Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hijzelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de norm afwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt als persoon met een verslaving een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan.

In hoofde van verzoeker kunnen een aantal individuele omstandigheden worden waargenomen, die, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Het CGVS heeft het risico op ernstige schade voor verzoeker als terugkeerder uit Europa niet onderzocht in het kader van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet.

In Sufi en Elmi gaat het om de striktheid van de restricties die zijn ingevoerd en de zwaarte van de straffen die het gevolg kunnen zijn van het niet naleven van de restricties. Toegepast op Afghanistan, gaat het er om dat Afghaanse burgers die na enige tijd terugkeren naar Afghanistan niet bekend zijn met de strikte sociale normen die nu door de Taliban worden opgelegd in het hele land en onbewust, per ongeluk, deze normen kunnen overtreden. Het gaat hier niet om de mogelijkheid om zich terug aan te passen aan een bepaalde kledingstijl of muziekkeuze, maar het hebben van een accent, manier van groeten, in de ogen kijken, handgebaren, manier van stappen, niet weten welke papieren je moet laten zien, onwennig zijn, etc. Deze onbewuste 'karakteristieken' kunnen ervoor zorgen dat een terugkerende verzoeker direct onder de aandacht komt van de Taliban. Wanneer dit gebeurt, bestaat er een risico dat zij direct gestraft worden en deze straffen kunnen de vorm aannemen van een onmenselijke behandeling. Deze risico's kunnen zich direct bij aankomst op de luchthaven in Kabul al voor doen, immers de Taliban controleert de luchthaven (al weten we niet precies hoe). Daarnaast kunnen personen gestopt worden bij een van de vele checkpoints die door de Taliban zijn opgericht om met het doel ervoor te zorgen dat de sociale normen worden nageleefd.

Het is moeilijk met enige zekerheid te voorspellen wat er precies zal gebeuren als men onder de aandacht komt van de Taliban wegens het niet naleven van de regels, onder andere omwille van de willekeur. Maar in navolging van de redenering van het EHRM in Sufi and Elmi kan er worden gewezen op het feit dat de besluiten uitgevaardigd door het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (hierna MPVPV) opzettelijk vaag zijn en voor interpretatie en misbruik vatbaar, de handhaving van de normen lijkt dan ook momenteel nog regionaal en lokaal te verschillen. Dat maakt het nog moeilijker voor personen om 'het spel te spelen' tijdens hun reis door Afghanistan. Het UNAMA meldt wel dat het MPVPV steeds actiever wordt. Het is daarom zeer aannemelijk dat er in de toekomst nog meer restricties zullen worden uitgevaardigd, dat ook de handhaving van deze restricties misschien wel uniformer maar vooral ook nog strenger zal worden. Bovendien mag de informatie niet genegeerd worden die laat zien dat Afghaanse burgers zwaar bestraft kunnen worden voor 'kleine overtredingen.' Zo zijn er mensen geslagen omdat ze niet zouden zijn gaan bidden, geïnterviewd en gestenigd omwille van gestelde buitenechtelijke relaties en

worden mensen beschoten bij checkpoints omwille van het feit dat ze niet tijdig gestopt zouden zijn (zie specifiek par 276 van Sufi and Elmi). Deze bestraffingen zijn zo ernstig dat ze onder de reikwijdte van het verbod op foltering vallen.

Verzoeker heeft geen recente leefervaring onder de Taliban en zal, anders dan in Sufi en Elmi, aan de luchthaven zelf al identificeerbaar zijn als terugkeerder, en bij ondervraging zal direct duidelijk worden dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd en werd afgewezen. Het risico op mishandeling hierbij werd niet onderzocht door verwerende partij terwijl het de crux uitmaakt van de beschermingsnood.

Thomas Ruttig van het Afghan Analyst Network gaf over de risico's voor terugkeerders gaf in een e-mailuitwisseling met mtr. Piet Heyvaert aan dat Europese asielinstanties, net als onderzoekers, actueel geen enkel idee hebben welke risico's terugkeerders lopen, maar deze risico's alleszins niet uit de lucht gegrepen zijn: [...]"

In een tweede onderdeel licht verzoeker de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan uitgebreid toe, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het EHRM, rapporten van onder meer HRW, EUAA en UNDP, en krantenartikelen van diverse nieuwsmedia. Verzoeker betoogt dat op basis van de beschikbare informatie onmogelijk kan worden geconcludeerd dat het opzettelijk handelen van het talibanregime niet aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis. Hij wijst erop dat hij, gezien hij op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan en er slechts een zeer beperkte periode heeft gewoond, geen noemenswaardige scholing heeft genoten, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker meent dat hij zal moeten terugkeren naar een land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ...en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 van het EVRM.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"2. UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;

3. E-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig;

4. BJB attest.

5. Institute for the Study of War, *CT – Critical Threats Project: Mapping Anti-Taliban Insurgencies in Afghanistan*, 29 November 2022 [URL, Hisarak district];

6. Rapporten OKAN Atheneum Lier schooljaar 2022-2023 en 2021-2022 + begeleidende brief;

7. Arbeidsovereenkomst student + overschrijvingen loon;

8. Sociale media: Facebook, TikTok en Instagramprofielen;

9. Foto's met vrienden en vriendinnen."

2.3. Bij aanvullende nota van 5 mei 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]"

2.4. In de aanvullende nota van 9 mei 2023 verwijst verzoeker middels URL naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Daarnaast brengt verzoeker volgende stukken bij:

"1. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;

2. Kopie ID-kaart van K.G., coördinator OKAN Atheneum Lier;

3. Attest van de Afghaanse Ambassade;

4. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;

5. Verklaring van de voogd G.S. met kopie ID-kaart;

6. Loonuitkering april 2023 restaurant Oregano;

7. UNAMA, *Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023*, 9 May 2023;

8. UNAMA, *Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan*, May 2023;

9. Verklaring van begeleider opvangcentrum, A.H.;

10. Basic-Fit account verzoeker.”

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota een bundel met “*brieven OKAN leerkrachten en werkgever*” neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn.

Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op vijftienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij op zestienjarige leeftijd in België aankwam en op 28 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd aangewezen.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker de Nederlandse taal leert en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, waaronder een veelheid aan uitvoerige verklaringen van derden met uiteenlopende profielen, die de omstandigheden van zijn verblijf in België uitgebreid schetsen (stukken 6-9, bij verzoekschrift; stukken 2, 5, 9 en 10 bij aanvullende nota van 9 mei 2023; bundel met brieven neergelegd ter terechtzitting). Hieruit blijkt onder andere dat verzoeker momenteel een OKAN-opleiding volgt en volgend schooljaar een beroepsopleiding kok, gecombineerd met bijkomende taalcursussen en algemene vakken, zal volgen. Verder blijkt dat verzoeker in België na de schooluren een studentenjob heeft in een restaurant, een gevarieerde vriendenkring heeft opgebouwd en zich op sociale media begeeft. Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf en zich tevens westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker Pashtoun is en afkomstig is uit het dorp Chahartoot, gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5), waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Verzoekers jonge leeftijd en profiel maken dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding en het verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker actueel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS